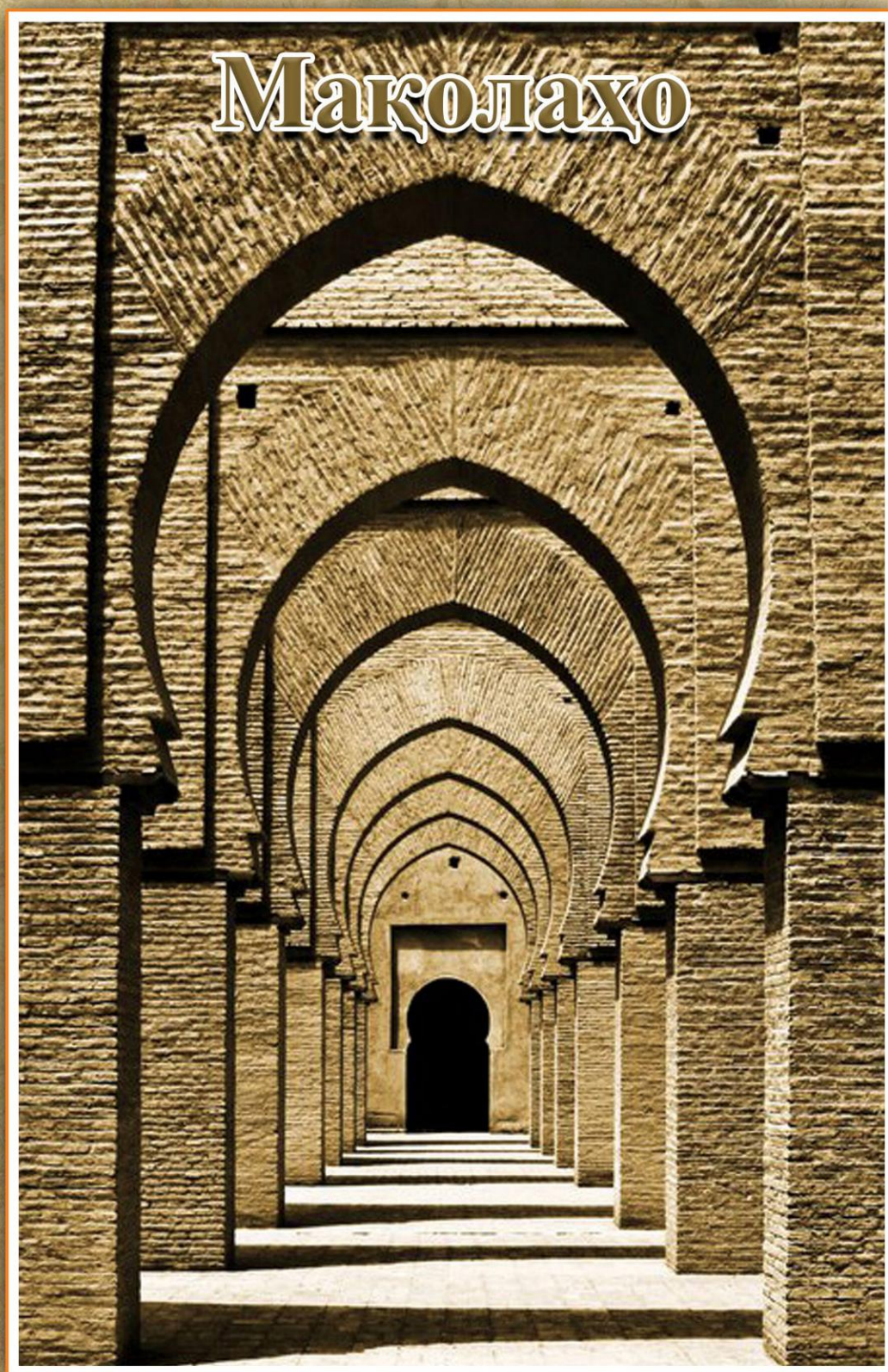

Мақолаҳо

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Мавзӯи мақола:

**Ҷаҳони Ислом дар фароянди
ду қутбӣ шудан**

Нависандаи мақола:

Юсуфи Ҷавонбахт

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз қорбарон
аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

Ин рӯзҳо бо камоли таъассуф шоҳиди чилваҳои фаровоне аз ташаттут ва ихтилоф дар миёни мусалмонон ҳастим; Чароки чаҳони Ислом ба ошӯфтабозоре аз фириқаҳо, гурӯҳҳо, чараёнҳо, аҳзоб ва наҳлаҳои мухталиф бо ҷиҳатгириҳои мутақод табдил шудааст ва ҳар даста аз мусалмонон ба сӯй яке аз онҳо гаройиш ёфтаанд ва дар баробари боқӣ мавзъи гирифтаанд. Ҳар як аз ин фириқаҳо, гурӯҳҳо, чараёнҳо, аҳзоб ва наҳлаҳои мухталиф, мабноси хосси худро доранд ва шиърҳои веҷаеро барои муъаррифии урдӯғи хеш сар медиҳанд. Ба илова, роҳбурдҳо ва равишҳои мутафовитеро низ дар пеш гирифтаанд ва ҷунон нисбат ба он инъитофнопазир ва ҷомиданд ки ба ҳеҷ вачҳ роҳбурдҳо ва равишҳои дигаронро бар наметобанд; Ҳамҷунонки Худованд дар Қуръон ба ҷунон вазъияте дар миёни онон ишора намуда ва фармудааст: **﴿تَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلٌّ﴾**¹; **﴿جَزَبَ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ﴾** <<Пас қорашонро миёни худ тика тика қарданд, ҳар дастае ба ҷизе ки бо худ дорад хурсанд аст>>. Ин раванд ба ҷоёе расидааст ки ба шакли фазоянда ва ғайри қобили таҳаммулӣ,

1. Муъминун/53.

Ҷаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

фазои адоват ва мунозеъа дар миёни мусалмонон ба авҷи худ расида ва тафоҳум ва ҳамдиلى аз миёни онон бардошта шудааст; То ҷойе ки метавон ба вузӯх шадидтарин тақобулҳо ва душманиҳо ва ғочеъабортарин низоъҳои хунинро дар миёни мусалмонон мушоҳида намуд, дар ҳоле ки чунин воғаройии амиқ ва муҳосимоти густардае миёни кофирон ва мусалмонон дида намешавад!

Ба назар мерасад ки асли ин ихтилофот ва мунозиёти мавзӯӣ <<Хилофат>> аст. Агар чи ин мавзӯ, мавзӯӣ тозае талаққӣ намешавад ва аз баъди расули Худо (с) то кунун, ҳамвора мавзӯӣ аслии ихтилофот ва мунозиёти мусалмонон буда, вале ҳамакнун чунон густардагӣ ва амиқӣ пайдо карда ки ҳамаи маъодилоти сиёсӣ ва фарҳангии ононро таҳтулшуъо қарор дода ва умдаи афкор ва ғаъолиятҳои ононро маътуф ба худ сохтааст. Ҳамакнун ҷоталабиҳо ва қудратгаройиҳои гурӯҳҳои мухталифи Исломӣ, дар пӯшиш талоши барои эҷоди хилофат, балои ҷони мусалмонон шуда ва фазои ҷавомеъи Исломиро ба шакли бесобиқае ба таниш ва бӯҳрон кашидааст. Лизо дар шаройити кунунӣ бисёр зарурӣ ба назар мерасад ки мусалмонон бар асоси мабонии яқинӣ ва муштараки Исломӣ, ба бознигарӣ дарбораи ин мавзӯ бипардозанд то роҳе барои мудирияти ин бӯҳрон биёбанд ва ба сӯи ончи ки Ислом дар ин бора хоста ва Худованди мутаъол ирода фармудааст, раҳнамун шаванд.

Барои таъйини мавзӯӣ бунёдини хилофат дар Ислом лозим аст бидонем ки мабнӣ ҳокимияти сиёсӣ ба таври кулӣ наметавонад аз ду ҳол хориҷ бошад ва лизо ҳамаи фириқаҳо, ҷараёнҳо, аҳзоб ва наҳлаҳои Исломӣ, бо вучуди ҳамаи ихтилофи назарҳо, ногузир ба яке аз ин ду мабно боз мегарданд ва дар зейли он табақабандӣ мешаванд:

Мабнӣ аввал, инки таъйини ҳоким ва халифа барои мусалмонон ба уҳдаи худӣ онон аст; Ба ин мабно ки гурӯҳе аз онон ҳақ доранд ба гирди як нафар аз миёни худ, агарчи бар онон бартарии илмӣ ё ахлоқӣ надошта бошад, ҷамъ шаванд ва бо ӯ байъат намоянд. Ҳамчунин метавонанд дигаронро низ ба байъат бо халифаи дилхоҳи худ ва пазириши ҳокимияташ даъват ва ҳатто икроҳ намоянд. Ба ин тартиб он фарди баргузида тавассути ақалиятӣ аз мардум, барои ҳокимият бар кулли онон машруъият меёбад ва ҳукумати ӯ ҳукумати

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

мавриди ризоии Худованд ва хилофати ӯ хилофати расули Худо (с) доништа мешавад, агарчи бо қаҳр ва ғалаба ва ҳатто куштори бархӣ аз мусалмонон бар рӯй кор омада бошад! Тардиде нест ки то имрӯз қироъати расмии мусалмонон пиромуни хилофати Исломӣ ҳамин будааст ва ончи имрӯз бар чаҳони Ислом соя афкандааст, натиҷаи чунин рӯйкарде маҳсуб мешавад. Ҳар рӯз шохиди он ҳастем ки дар минтақае аз манотиқи Исломӣ, гурӯҳе аллами хилофат бармеафрозад ва фардери ба унвони халифаи Худо ва Расул (с) дар миёни худ бар мегузинанд ва бо ӯ байъат менамоянд! Ба илова, ҳар кадом аз ин гурӯҳҳо на танҳо худро муддаъӣ хилофат мешуморанд, балки таҳаммули онро надоранд ки касони дигаре низ монанди онон, иддаъои хилофат ва ё ҳатто имороти Исломӣ кунанд, лизо бар сари ин мавзӯ бо якдигар ба муҳосима ва низоъ бармехезанд ва якдигарро ба хоҳири адами пазириши хилофати мавриди иддаъояшо, тақфир мекунанд ва шойистаи марг мепиндоранд!

Тардиде нест ки ончи ин мабной инҳирофӣ то имрӯз ба бор оварда, барои исботи бутлон ва нодурустияшон кофӣ аст; Чароки пеш аз ҳар чиз корқрдҳо ва табаъоти нобаханҷор ва ғочӣаофарини он авҷи фасод ва нокоромадияшонро маълум месозад. Тавзиҳ онки мо дар тӯли солиёни дароз аз даҳаҳои оғозини торихи Ислом то кунун ба вузӯх шохиди паёмадҳои суъ ва таволии фосиди чунин қироъате ҳастем. Аз ҳамон оғоз, силсилаҳо ва ҳукуматҳои золиме монанди банӣ Умая ва банӣ Аббос бо тавҷихоте бар сари кор омаданд ва дар қуруни охир низ низомҳои мустабид ва диктатуриҳои кишварҳои Исломӣ ҳамагӣ бо тағаллуб бар муслимин ва бо баҳрагирӣ аз зӯри сари найза бар онон мусаллат шуданд, то ҷоие ки қатъан метавон гуфт фардгароии мавҷуд ва истебдоди ҳоким дар бисёрӣ аз кишварҳои Исломӣ аз натоиҷ ва паёмадҳои шуми чунин қироъате аст. Бо ин ҳол, ҳамаи гурӯҳҳои шинохта шудаи феълӣ дар чаҳони Ислом, аз қибали Доъиш, Толибон, Ал-қоъида ва Ат-таҳрир, аз ин рӯйкард табаъият мекунанд.

Аммо рӯйкарди дувуме ки охиран дар миёни уммати Исломӣ матраҳ шуда ва ё ба ибороти дақиқтар, эҳё ва ёдоварӣ шудааст, тафовутҳои асосӣ ва ҷавҳарӣ бо рӯйкарди аввал дорад ва мабной

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

амиқ, таҳавул офарин ва сарнавиштсоз барои мусалмонони чаҳон маҳсуб мешавад; Рӯйкарде ки аз батни яқиниёт ва мусалламоти Исломӣ бархоста ва бо мабони амиқ ва асили он ҳамоҳангии комил дорад. Дар ин рӯйкард ба хубӣ таъйин мешавад ки таъйини ҳокими машрӯъ ва интисоби халифаи муслимин мунҳасиран аз афъоли Худованди Ҳаким аст ва танҳо Ёст ки ҳақ дорад халифаеро ба ниёбат аз худ барои ҳукумат бар чаҳон баргузинад; Чароки Худованд, танҳо молик ва ҳокими ҳақиқии ин чаҳон аст ва бар махлуқоти хеш ҳокимияти ҳақиқӣ ва ихотаи мутлақ дорад, лизо таъйин аст ки мулки худро ба ҳар кас аз бандагонаш ки бихоҳад ато мекунад то онки аз ин тариқ, умури чаҳон ба ҳамон шакл ки ирода фармудааст, чараён ёбад. Бидуни тардид ин як мабнои амиқ ва решадоори Исломӣ ва мубтанӣ бар чаҳонбинии тавҳидӣ ва шинохти амиқ аз Худованд ва сифоти рубубии Ёст. Мутобиқ бо ин қироъат, вазифаи мардум он аст ки аз гумоштаи Худованд табаъият намоёнд ва зимни ҳимояти ҳамаҷониба аз ӯ танҳо бо ӯ байъат намоёнд, на онки гумоштаи Худовандро воғуздоранд ва ба гумоштаи худ ё дигарон рӯй биёваранд! Албатта таҳаққуқи ҳукумати халифаи Худованд чуз бо ҳимоят ва пайравии мардум муяссар нахоҳад шуд; Чароки ин суннати Худованд дар миёни гузаштагон аст ва суннати Худованд тағйире наменпазирад.

Ин мабнои амиқ ва такон диҳандае аст ки дар шарқи чаҳони Ислом тавассути олимӣ муслеҳ ва мучоҳид ба номи ҳазрати аллома <<Мансури Ҳошими Хуросонӣ>> ироъа ва таъйин шудааст ва тавассути ёрон ва шогирдони ӯ дар чаҳони Ислом хусусан минтақаи осиеи миёна пайгирӣ мешавад. Ин олими бузург, дар бахше аз китоби худ <<Бозгашт ба Ислом>> дар ин бора мефармояд:

<<...ин комилан таъйин ва қобили дарк аст ки ҳукумати Худованд, ҳангоме таҳаққуқ меёбад ки таъйини ҳоким дар дасти Ё бошад; Зеро модоме ки таъйини ҳоким дар дасти дигарон ва на дар дасти Ё бошад, ҳукумат барои Ё шумурда намешавад ва ин ҳамон аст ки худ ба он ишора карда ва фармудааст: **﴿تَبَارَكَ الَّذِي يَدُوهُ الْمَلِكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾**¹ <<Мутаборак

1. Мулк/1.

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

омад касе ки ҳукумат дар дасти Ёст ва Ё бар ҳар чизе таваност>> Ва фармудааст: **﴿فَسُبْحَانَ الَّذِي يَدُورُ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾**¹ <<Пас покиза омад касе ки ҳокимияти ҳар чиз ба дасти Ёст ва ба сӯи Ё бозгардонда мешавед>>... ба ибороти дигар, бозгашти ҳокимият дар Ислом, ба изни Худованд аст, балки ҳеч амре аз умур, чуз бо мунтаҳӣ шудан ба изни Ё машруъият надорад ва ин аз муҳимтарин қавоъиди бунёдин дар Ислом аст; Чунонки борҳо ва бо таъкид фармудааст: **﴿أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ﴾**² <<Огоҳ бошед ки ҳамаи корҳо ба Худованд боз мегарданд>> Ва фармудааст: **﴿وَالِلَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ﴾**³ <<Ва ҳамаи корҳо ба Худованд бозгашт дода мешаванд>>... аз инчо доништа мешавад ки ҳукумат дар Ислом, танҳо барои касе машруъият дорад ки Худованд ўро ба ниёбат аз хеш барои он ихтиёр ва мансуб кардааст ва ин чизе ғариб ё тоза нест, бал суннате аз суннатҳои Ёст ки дар умматҳои пешин низ чараён дошта ва то дунё боқӣ аст, чорӣ хоҳад буд...>⁴

Бар ҳамин асос аълома <<Мансури Шошимӣ Хуросонӣ>> мубтанӣ бар мабной мазкур, шиъори меҳварӣ даъвати худро <<Ал байъату Лиллоҳ>> қарор додааст; Ба ин маъно ки байъат (ҳукумат ва заъомат бар чаҳон) танҳо азони Худованд аст ва ҳукмати Худованд низ аз тариқи ҳукумати халифааш бар рӯй замин таҳаққуқ меёбад. Лизо ҳукумат бар чаҳон танҳо ҳаққи касе аст ки Худованд ўро барои ин амр муъаррифӣ фармудааст ва байъат бо ў байъати бо Аллоҳ шумурда мешавад.

Эшон дар ҷои дигаре аз китоби арзишманди хеш бо баёнӣ рӯшан ва қобили фаҳми ду рӯйқрди мазкур пирумуни хилофати Исломиро бо истинод ба оёти Қуръони карим табиин намуда ва мефармояд:

<<...истинод дарбораи мабной ҳокимият дар Ислом, монанди истинод дарбораи мабной сойири ақойид ва аъмол, бояд ба худ Ислом бошад, на гуфтаҳо ва кардаҳои бархӣ аз

1. Ёсин/83.

2. Шура/53.

3. Оли Имрон/109.

4. Хошими Хуросонӣ, Бозгашт ба Ислом, с 136

Ҷаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

мусалмонон! Ин дар ҳоле аст ки ҳокимият дар Ислом ба ду гуна аст ва гунаи севуме надорад: Яке ҳокимияти Худованд ва дигаре ҳокимияти тоғут; Аммо ҳокимияти Худованд, ҳокимияти касе аст ки ба амри Худованд ҳукумат мекунад; Монанди ҳукумати оли Иброҳим алайҳи салом ки Худованд дарбораи онон фармудааст: **﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا﴾**¹ <<Ва ононро пешвоёне қарор додем ки ба амри мо ҳидоят мекунанд>> Ва аммо ҳокимияти тоғут, ҳокимияти касе аст ки бидуни амри Худованд ҳукумат мекунад; Монанди ҳукумати оли ғиравн ки Худованд дарбораи онон фармудааст: **﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً﴾** **﴿يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ﴾**² <<Ва ононро пешвоёне қарор додем ки ба сӯи оташ даъват мекунанд>>! Ба ин тартиб, ҳокимияти касе ки Худованд ўро барои он гумошта, ҳокимияти Худованд ва ҳокимияти касе ки Худованд ўро барои он нагумошта, тоғут аст ва ин қобилае аст ки ба ғоят сода ва байӣин аст.>>³

Дар гоми баъди нуктаи бисёр меҳварӣ ва шоён таваҷҷуҳи он аст ки бархилофи рӯйкарди аввал, дар рӯйкарди дувум барои таъйини мисдоқи халифаи Худованд бар рӯй замин ҳеҷгуна ихтилофе миёни мусалмонони ҷаҳон вучуд надошта ва надорад; Чароки баҳамдулиллоҳ ҳамагӣ онон иттифоқ доранд ки расули Худо (с) аз халифаи худ дар охируззамон хабар дода ва авсофи ўро зикр фармудааст. Тавзиҳ онки аз он ҳазрат ба сурати мутавотир ривоят шудааст ки фармуд: Дар охируззамон марде аз аҳли байтам хуруҷ мекунад ки ҳамноми ман аст ва ба ў <<Маҳдӣ>> гуфта мешавад; Ў заминро аз қист ва адл пур мекунад, ҳамчунонки аз зулм ва ҷавр пур шуда бошад. Лизо ҳеҷ ихтилоф ва тардиде дар миёни мусалмонон вучуд надорад ки Маҳдии мавуъд, халифаи Худованд дар охируззамон аст ва аз ин ҳайс ў танҳо халифае аст ки дарборааш миёни ҳамаи мусалмонон иҷмоъ вучуд дорад. Аммо дар мавриди аввал ҳамонтавр ки гуфта шуд мо шоҳиди авҷи ихтилофот ва муҳосимоти мусалмонон дар ин ҳавза ҳастем ва тардид надорем ки ончи то имрӯз мояи тазъифи мусалмонон

1. Анбиё/73.

2. Қасос/41.

3. Хошими Хуросони, Бозгашт ба Ислом, с 155

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

ва сайтараи куффор бар чаҳони Ислом шуда ҳамин ташаттутҳо ва ихтилофоти мусалмонон бар сари масъалаи хилофат бадааст; Ғофил аз онки низоъи гурӯҳҳои Исломӣ бар сари хилофат ҳамвора беҳуда буда ва маҳалле аз эъроб надоштааст; Чи онки ҳукумат ва қудрат барои ҳеҷ як аз онон набудааст то онро тасоҳиб намояд ё аз дастрасии дигарон ба он ҷилавгирӣ кунад, балки азони Худованд будааст ва Ё халифаи худ бар рӯй заминро баргузида ва ба мардум муъаррифӣ кардааст. Ҳол агар мусалмонон ихтилофоти хеш дар ин ҳавзаро қанор бигуздоранд ва бар сари хилофати Маҳдӣ, ки ҳеҷ тардиде дар он раво нест, бо якдигар ба тафохум бирасанд, тамоми низоъҳои ҳунин ва ҳонумонсӯзи онон ба поён мерасад ва он хангом хоҳанд донист ки дучори чи ғафлати азим ва зиёнборе будаанд ва то чи андоза неруҳои худ ва бародарони худро ҳадар додаанд.

Бар ин асос, ҳамакнун зарури аст ки гурӯҳҳои хостори Маҳдӣ, ҳамроҳӣ ва ҳамбастагии худ бо ин чараёни заминасоз хилофати ўро эълон намоянд ва чараёнҳои муҳолифи Маҳдӣ ва хилофати ў низ сариҳан изҳори назар намоянд ва мавзёи худ дар ин бораро ошқоро баён кунанд; Чароки дигар вақти он расидааст ки ин ду ҷабҳа аз якдигар қомилан мутамойиз шаванд ва дӯстон ва душманони халифаи ростини Худованд дар замин шинохта шаванд. Ин иттифоқе аст ки чи бихоҳанд ва чи нахоҳанд меафтад; Чароки тамоюзи ин ду рӯйқард ва тақобули онҳо бо ҳам, натиҷаи қаҳрӣ ва асари вазъӣ ва табиъӣ вучуд ва моҳияти ҳосси он ду аст. Бинобарин, чараёни мубтанӣ бар мабнои аввал ки ба назар мерасад пойгоҳе дар мантақаи Шом дорад, дар фарояндӣ қомилан ҷабрӣ, ҳамаи фирқаҳо, гурӯҳҳо, чараёнҳо, аҳзоб ва наҳлаҳое ки ба ин мабно таъаллуқ дорандро ба сӯи худ ҷазб мекунад ва дар як ҷабҳа қарор медиҳад ва чараёни мубтанӣ бар мабнои дувум ки пойгоҳе дар мантақаи Хуросон дорад, дар фарояндӣ қомилан қаҳрӣ, ҳамаи фирқаҳо, гурӯҳҳо, чараёнҳо, аҳзоб ва наҳлаҳои мутаъаллиқ ба ин мабноро ба сӯи худ ҷазб мекунад ва ин заминаи ду қутбӣ шудани чаҳони Исломо бар сари мавзӯи хилофат фароҳам месозад; Ба наҳве ки рафта рафта ҳамаи ҳомиёни хилофати наҳӣ аввал дар Шом ва ҳамаи ҳомиёни хилофати наҳӣ дувум дар Хуросон иҷтимоъ пайдо мекунанд, то дар пайи ин тасфия ва чудосозӣ, замина барои зуҳури Маҳдӣ фароҳам шавад.

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутби шудан

Тардиде нест ки ҳамаи фирқаҳо, гурӯҳҳо, чараёнҳо, аҳзоб ва наҳлаҳои феълӣ дар чаҳони Ислом, аз Доъиш ва Ал-қоъида ва Толибон гирифта то ҳизби мавсум ба Ат-таҳрир ва муридони вилояти факих, бо вучуди ихтилофи назарҳои шаклӣ ва сатҳӣ ки бо якдигар доранд, дар як хусусияти меҳварӣ бо ҳам муштарак ва мушобеҳанд ва он нодида гирифтани Маҳдӣ ва канор гузоштани ӯ аз муъодилаи қудрат ва ироъаи тафсире аз хилофат ва ҳокимият аст ки ӯ дар он ҳеҷ нақше надорад. Ин ҳамон хусусияте аст ки ҳамаи ин фирқаҳо, гурӯҳҳо, чараёнҳо, аҳзоб ва наҳлаҳои рангорангро дар як даста қарор медиҳад ва дар баробари онҳо дастаи Мансури Ҳошими Хуросонӣ қарор мегирад ки хилофат ва ҳокимиятро танҳо азони Маҳдӣ мешуморад ва ба сурати айнӣ ва малмус барои он заминасозӣ мекунад; Чароки дар китоби гаронсанги <<Бозгашт ба Ислом>> дар ин бора мефармояд:

<<... қадри мусаллам ин аст ки Маҳдӣ, Абубакри Бағдодӣ ё Айман Завоҳирӣ ё Муҳаммад Умар ё Алӣ Хоманайӣ ё амсоли онон нест; Чароки онон бо инки худро халифа ё амир ё валийӣ амри мусалмонон мешуморанд, на бо авсоф ва аломати ваъда дода шуда барои Маҳдӣ мутобиқанд ва на ояте аз ҷониби Худованд ироъа менамоянд; Ҳамчунонки худ низ чунин идаъоӣ дарбораи худ надоранд ...>>¹

Ин оғози фароянди ду қутби шудан дар чаҳони Ислом аст; Чароки агар то пеш аз ибҳомоте барои иддае аз мусалмонон дар амри хилофат вучуд дошт ва ё бархӣ аз мусалмонон ба воситаи аз ёд бурдани Маҳдӣ маъзур буданд, ҳамакнун бо зуҳури Мансури Ҳошими Хуросонӣ ки мунодии даъват ба сӯи хилофати асили Исломӣ ва халифаи мансуби Худованд ҳазрати Маҳдӣ аст, ҳеҷ баҳонае барои касе боқӣ намест; Чи онки ба баракоти рӯшангарии густарда ва ифшоғарии паёпай ин олими бузургвор дар миёни мусалмонон, дигар фаромӯшии Маҳдӣ ё адами шинохти ӯ барои мусалмонон, узри муваҷҷаҳе мансуб намешавад. Бинобарин бар тамоми чараёнҳо ва гурӯҳҳои сиёсӣ аъам аз мувофиқ ва мухолиф, фарз аст ки дар ин ҳавза тасмимгирӣ намоянд ва рӯшан созанд ки

1. Ҳамон, с 301 ва 302

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

оё Маҳдиро барои хилофат сазовортар меёбанд ё соири хулафо ва умарои мардумро? Ва инки оё гумоштаи Худовандро барои ҳукумат ва заъомати хеш тарҷих медиҳанд ё гумоштагони худро? Табиъатан ин мавзӯ аз ду ҳол хориҷ нест: Агар мусалмонон гумоштаи Худовандро тарҷих медиҳанд ва ўро афзал аз дигарон мешуморанд, зарурӣ аст ки дар мақоми амал низ ҳар касе ғайри ўро воғуздоранд ва танҳо ба сӯи Маҳдӣ бишитобанд ва агар ҳам гумоштагони худро тарҷих медиҳанд, бояд тавзиҳ бидиҳанд ки чигуна мумкин аст мусалмон бошанд, дар ҳоле ки ваъдаи қатъии Худованд ва Расулашро нодида мегиранд ва халифаи мансуби онҳоро канор меғуздоранд?! Лизо барои мусалмонон роҳи севуме вучуд надорад ва ҳамагӣ онон бояд ин масъаларо ба ҳубӣ дарк кунанд ки хоста ё нохоста дар яке аз ин ду ҷабҳа қарор доранд; Ё дар шумори дӯстон ва тарафдорони Маҳдӣ ҳастанд ва ё дар ҷабҳаи душманон ва бадхоҳони ў. Пас бояд басирати хешро ба қор гиранд ва самт ва сӯи худро он гуна ки мавриди ризояти Худованд аст, мушаххас кунанд.

Тардиде нест ки гурӯҳҳо ва ҷараёнҳои ҳоли ҳозир дар ҷаҳони Ислом агар ба ростӣ хостори бақо ва мондагорӣ ҳастанд, бояд ба сӯи чизе бозгарданд ки асолат ва эътибори ҳақиқӣ дар Ислом дорад ва барои он решаҳои устуворе дар шарияти Худованд ёфт мешавад. Онон агар ҳақиқатан ба дунболи таҳаққуқи хилофати Исломӣ ва иқомаи Исломи холис ва комил дар сартосари ҷаҳон ҳастанд, бояд касеро ба унвони халифа баргузидананд ки Худованд ба хуруҷи ў ва тавфиқаш дар амри хилофат хабар додааст; Чароки танҳо дар ин сурат аст ки метавонанд ҳаёти фикрӣ ва сиёсии худро тазмин намоянд ва дар дарёи маввочи симатгароииҳо ва қудратталабиҳо ғарқ нашаванд. Лизо агар ҳақиқатан хоҳони субот ва шаройити поядор барои худ ҳастанд, бояд тобеъи Худованд ва халифааш бар рӯи замин бошанд ва албатта бояд ҳар чи зудтар ба сӯи Маҳдӣ бишитобанд; Чароки дар ғайри ин сурат монанди бисёрӣ дигар аз ҷараёнҳо, алорағми тақаллои бисёре ки барои мондагорӣ ва суботи худ ва хусусан саҳмгирӣ дар арсаи сиёсат ва қудрат мекунанд, яке баъд аз дигарӣ муҳкам ба нобудӣ ҳастанд; Ба ин тартиб ки дар як фароянди такрорӣ ва дар аснои бозихҳои хатарноки сиёсӣ ва талошҳои зиёдахоҳона барои тасоҳиби қудрат, дучори иншиъобҳои

Чаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

мухталиф аз дарун ва шикастҳои сангин аз берун мешаванд то инки ниҳоятан монанди дастаҳое ки дар гузашта вучуд доштанд ва ҳоло дигар нестанд аз миён бираванд. Ин гуна аст ки бисёри аз ин дастаҳо ба зудӣ аз гардунҳои сиёсат ва бозии қудрат хориҷ мешаванд ва майдонро ба гурӯҳе вомеғуздоранд ки ба усули собит ва қатъии Ислом вафодор аст ва танҳо ба сӯй ҳокимияти Аллоҳ бар чаҳон фаро меҳонад ва барои таҳаққуқи хилофати Маҳдӣ заминасозӣ мекунанд; Зеро танҳо чунин дастае аст ки патонсиал ва истеъдоди лозим барои бақоро дорад; Бо тавачҷух ба инки пирӯзи аслии майдони хилофат, Маҳдӣ аст ва дар ниҳояти қор ба дасти бо қифояти ӯ хоҳад афтод ва табиъатан пайравон ва ҳамроҳони Маҳдӣ ба таъби ӯ дар ин пирӯзӣ шарик ҳастанд ва ин гуна бақои худро дар зерӣ парчами Маҳдӣ тазмин менамоянд.

Оре, чизе ки барои бархӣ аз мусалмонон табдил ба баҳонае барои рӯйгардондане аз Маҳдӣ шудааст, бинобар қироъати ғайбат ва бинобар қироъати дигар адами офариниши Маҳдӣ аст; Ба ин маъно ки мусалмонон бо истинод ба инки Маҳдӣ дар дастрас нест, мурочиъа ба соири ҳокимонро муваҷҷаҳ чилва медиҳанд ва худро дар ин амр маъзур ва мазтур мешуморанд, дар ҳоле ки ҳақиқати амр бар онон чаппа шуда ва амр бар онон муштабаҳ гаштааст; Чароки ғайбат ё адами офариниши Маҳдӣ дақиқан маълули кӯтоҳии онон ва мурочиъаташон ба ҳокимони дигар аст ва альон масъалаи хилофати Маҳдӣ қарнхостки табйиншуда ва барномаи Худованд барои онълом гаштааст. Лизо чунин баҳонае комилан воҳӣ ва бепоя аст. Ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ дар китоби арзишманди <<Бозгашт ба Ислом>> ба хубӣ ин амрро табйин фармудаанд ки ғайбат ё набудани Маҳдӣ, натиҷаи сустии мардум дар ҳимоят ва иънати ӯст ва ҳар замон ки мардум ирода намоянд ва аз Маҳдӣ ба шойистагӣ ҳимоят кунанд, бидуни тардид дастрасӣ ба ӯ мумкин хоҳад шуд ва ваъдаи Худованд дарбораи ӯ муҳаққақ хоҳад гашт.¹

Бинобар маҷмӯи ончи гуфта шуд, ба вузӯх мушоҳида мекуним ки дар ҳоли ҳозир ду ҷабҳаи аслии ва умда дар чаҳони Ислом шакл гирифтааст: Яке ҷабҳаи ҳақ бо меҳварияти чараёнӣ Ҳошимӣ ки

1. Ҳамон, с 285 то 293

Ҷаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

танҳо Маҳдиро шойистаи хилофат мешуморад ва сирфан ба сӯй
ӯ фаро меҳонад ва дигарӣ ҷабҳаи ботил бо меҳварияти ҷараёнӣ
Умавӣ ки дар ҳақиқат чунбише барои рӯёрӯӣ ва муқобила бо
Маҳдӣ ва мамонеъат аз расидани ӯ ба ҳукумат аст. Тардиде нест
ки мусалмонони ростин ва вафодор ба Расули Худо салаллоҳ
алаҳи ва олиҳи ва саллам дар ҷабҳаи тарафдорони Маҳдӣ қарор
доранд, аммо бо камоли таъассуф бояд эътироф намуд ки теъдоди
онон ҳанӯз андак аст ва дар ҳоли ҳозир, агар нагӯйем тамоми
гурӯҳҳои Исломӣ, балки аксарияти онон доништа ё нодоништа
дар ҳоли ҳимоят ва пуштибонӣ аз ҷабҳаи душманони Маҳдӣ
ҳастанд ва бо безътиной ва ғафлати худ, хоста ё нохоста ҷабҳаи
тарафдорони вайро тазъиф мекунанд. Аммо умед меравад ки дасти
кам теъдод аз ин ҷараёнҳо ки ҳақиқатан ҳусни ният доранд ва
ҳадафашон хидмати содиқона ба Ислом аст, пеш аз шунидани
паёми наҳзати <<Бозгашт ба Ислом>> ва ёдоварии азими он ба
амри Маҳдӣ, ба худ биёянд ва аз ҳақиқати хилофат огоҳ шаванд ва
суфуфи худро ба ҷабҳаи тарафдорони Маҳдӣ мунтақил намоянд.

Ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ бо басират ва
хушёрӣ таҳсинбарангези худ аз пушти пардаи ин сафорой
мегӯянд ва собиқаи ин масофи ошкор ва дусуяро, тадовими
рӯёрӯӣ ва низои торихӣ миёни Умавиён ва Ҳошимиён арзёбӣ
мекунанд ва дар ҷо ҷои китоби худ нукоти бисёр арзандаеро
дар ин ҳавза зикр мекунанд. Эшон дар мавриди моҳияти
ҷараёни Умавӣ ва роҳбурди он дар шароити феълӣ мефармоянд:

<<Муроди ман аз ҷараёни Умавӣ, танҳо ҷараёни мавҷуд
дар миёни ҳокимони Умавӣ нест; Бал ҷараёне аст ки
ҳокимони Умавӣ бунёни онро гузоштанд ва ҳокимони
баъдӣ, онро бо номҳои дигар идома доданд ва имрӯз низ
тавассути ҳокимонӣ монанди оли Саъуд, пайғирӣ мешавад.
Ба илова, имрӯз як ҷараёни Умавии урён, дар минтақаи
Шом ҳамон хостгоҳи Умавиён, бо қиёдати бархӣ аз оли Абӣ
Сӯфиён дар ҳоли шаклгирӣ аст ки эҳёи ҳукумати аҷдоди
худро таҳти унвони хилофати Исломӣ, дунбол мекунанд ва
бисёрӣ аз мусалмононро бо ин унвон ва ба умеди бозсозиӣ

Ҷаҳони Ислом дар фароянди ду кутбӣ шудан

шукуҳи моддӣ даврони онон, ҷазби хеш месозанд то бадин тартиб, сафорой тозаеро дар баробари бозмондаи аз хонадони расули Худо салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам анҷом диҳад ва ин ингорҳоро тақвият намояд ки мунозиъаи Умавиён бо Ҳошимиёнро поён нест ...>>¹

Дар оҳар бояд изофа кунем ки ончи дар шароити кунунӣ аз аҳмият ба сазое бархурдор аст лузуми ҳушёрӣ ва огоҳии мусалмонони ҷаҳон пиромуни масъалаи Маҳдӣ аст. Мусалмонон бояд ҳар чи зудтар аз хоби ғафлат бедор шаванд ва дар ин рӯёрӯйии торихӣ ва сарнавиштсоз, ба ёрии ҷабҳаи ҳақ бишитобанд ва нақши муфид ва муъассири худро дар ҳимоят ва пуштибонӣ аз он эйфо намоянд; Чароки зулм ва бедоди ба авчи худ расидааст ва кофирон ва мунофиқон бар ҷаҳони Ислом соя афкандаанд ва ин дар ҳоле аст ки мазлумон ва мустазафон бештар аз ҳар замони дигар дар интизори барқарории адолатанд ва адолат низ ҷуз ба дастони бо кифояти Маҳдӣ муҳаққақ нахоҳад шуд. Бнобарин вазифаи ҳамаи мо ки бо тамоми тавоноӣ ва имконоте ки дар ихтиёр дорем ба тақвият ва тавсияи ҷабҳаи тарафдорони Маҳдӣ кӯмак кунем ва дар тазъиф ва пароканда сохтани ҷабҳаи душманони Маҳдӣ аз ҳеҷ мучоҳидате дариф наанамоем. Албатта рӯшан аст ки ин иқдомот бояд созмонёфта ва ҳамоханг бошад ва ин муҳим ҷуз бо эҷоди як марказият ва пойгоҳ барои ҷабҳаи тарафдорони Маҳдӣ муҳаққақ нахоҳад шуд; Пойгоҳе ки хушбахтона санги бинои он тавассути нодири даврони ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ дар минтақаи Хуросони бузург гузошта шуда ва рӯз ба рӯз дар ҳоли густариш аст. Эшон бо дарки амиқ аз зарурати ташкили чунин пойгоҳе барои иҷтимоъ ва тамаркузи фаъолиятҳои тарафдорон ва заминасозони зуҳури Маҳдӣ чунин иқдомеро анҷом додаанд ва ба унвони раҳбари танҳо ҷунбиши ҳозир дар ҷаҳони Ислом ки ба сурати айнӣ ва воқеъӣ ба сӯи Маҳдӣ фаро меҳонад, мусалмононро ба ҳамёрӣ ва таъовун бо ин ҷараёни амиқи Исломӣ фаро меҳонанд. Умед аст ки мусалмонони ҷаҳон ба ҳукми ояи шарифе: ﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَىٰ الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ﴾ фарохони эшонро иҷобат кунанд ва ҳимояту пуштибонии

1. Ҳамон, с 188 ва 189

Ҷаҳони Ислом дар фароянди ду қутбӣ шудан

ҳар чи бештари худро аз Маҳдӣ эълон намоянд ва ба парчамҳои сиёҳи заминасозӣ барои зуҳури он ҳазрат бипайванданд.

و السلام على من أتبع الهدى

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислом»
ошно шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Ланҷаи нақшаи
боло

Саҳифаи фејбуки
пойгоҳ

Саҳифаи гузаштисоз
пойгоҳ

Саҳифаи канал
телеграмм пойгоҳ